

Frans van Dooren

Vier sonnetten in het dialect van Oss

uit het tijdschrift Brabants

Jrg. 1, nr. 2, augustus 2004

Moedertaol

Ik weet nog hoe we in de kastanje klomme
en unne tak ervan durmidde brook.
Ik ken nog 't schuurke waor ik binnendook
toen ik die honde achter me aon zaag komme.

ik heur die steekwespe nog raozend bromme
toen ik mi munne stok in 't nestgat stook.
Ik vuul nog hoe de lucht nao regen rook
bè 't wötter van de Maos waarin we zwomme.

Mar 't beste vuul en heur en ken en weet
ik nog hoe iedereen in 't stedje praotte
in unnen tongval zonder slapte of sleet,

en hoe de keinderkupkes in de straote
wirgalmden van een taal van lief en leed.
En och, waor hek dieje rijkdom toch gelaote ?

Bestaonsgrond

Ik zaag un winterkunnigske op un tekske
mì 't startje stèl omhog uitbundig fluite,
en 't waar in zonne zanglust nie te stuite
en 'tjek tjek tjerre' gurgelde uit zun bekske.

't Zaat op un donker en beschaduwd plekske
zun ège van de wereld af te sluite
in 't dichte gruun van den klimop die buite
krullend omhogkrupt onder 't zinke dekske.

Toen ik dè vuggelke daor hurde en zaag,
zaat ik, vur dek ut wis, te prakkezere
over un vraag waarop ik tot vandaag

gin antwoord weet : Wa's nou te prifferere ?
Dek elken dag unnen hersenschim naojaag
of zomar wà gao zitte kwinkelere.

Geluk

Wanneer we omlaag sjeejde vanaf den dijk
of in de spoorstrang salamanders vonge
of op de loswal of in 't laantje zonge
of mi mekaor voetbalden op de Bleik

of kupke keukelden onder den eik
of in de polder over slote spronge
en daarna muu gespuld op huis aon gonge,
da vuulden we ons as kunningskes zo rijk

Mar 't beeld van diejen onbezurgden tijd
is zo uit oew geheuge weggeslete
en wa toen mooi waar, bende al lang wer kwijt

Zogaauw as ge iets begriipe kunt of mete,
is 't ermoej troef, want 't is een vaaststaond feit
de ge pas rijk kunt zijn dur niks te wete

Drome

Waor is de tijd dè we aon de slootraand lage
en ombekummerd nao den hemel keke
en in de witte wolke verre streke
en schitterende luchtkastele zage ?

Waor is de tijd van de onbezurgde dage
toen alle dinge ons betoverd leke
en elk geluid, elk beeld vur ons een teke
kon zijn van zinsverrukking en behage ?

Toen waar alles rondum ons één groot wonder,
mar nou is 't wolkedek duk grijs en zwart
en zit de lucht vol bliksem en vol donder.

Zogaauw as 't leve zun geheim ontwart,
wordt alles kaol en koud. O wereld zonder
wermte en gevuul, o wereld zonder hart !